

INFORMAČNÍ Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře – VHŠ

ČÍSLO 120
3/2017

Vážení členové klubu, dámy a pánové.

Léto pomalu končí a my už myslíme na podzim. Konkrétně na druhou sobotu v říjnu, protože to je datum, kdy se pravidelně každý rok setkáváme. Pohledem do kalendáře zjistíme, že letos se uvidíme v sobotu 14.října. Dům Armáda Praha na Vítězném nám. v Praze 6 a v něm Konferenční sál, se v posledních letech stal místem našich setkání a to se nemění ani pro letošní rok.

Scházet se v ten den začneme tradičně již v 8. hodin ráno, kdy bude probíhat prezentace a vydávání nových členských průkazek. Stalo se, že sekretariát SVZ, musel vyrobit pro všechny své členy nové průkazky. Vy, kteří jste ty původní někde po těch letech pozbyli, si můžete v klidu oddychnout. Dostanete nové a pod stejným číslem. Čili, variabilní symbol pro placení členských příspěvků vám zůstane. Výše členských příspěvků se také nemění. Nemění se ani to, že dostanete poukázku 50 Kč na občerstvení. Občerstvení bude tak jako i v letech minulých, připraveno už při otevření Konferenčního sálu. Výroční schůze klubu začne v 10 hodin a po ní bude volná zábava s možností se naobědvat v přilehlé restauraci Evropa.

Zájemci na ubytování nám pošlete žádost alespoň s týdenním předstihem, čím dříve, tím lépe, abychom ho stačili vyřídit. K tomu budu potřebovat: Jméno a případná hodnost, datum narození, adresa bydliště a ubytování od kdy a do kdy. Zájemce z ciziny nevyjímáme. Připomínám také, že MHD v Praze je pro všechny občany nad 70 let zcela zdarma a platí to i pro cizince.

Pro radu našeho klubu bude velkým potěšením, když se sejdeme v hojném počtu. Odložte své pohodlí na čas stranou a přijďte mezi nás. Vždyť se vidíme jen jednou za rok. Velmi se na vás všechny opravdu a srdečně těšíme.

Předseda rady klubu Miroslav Průžek st.

Jiří Vondrovic

PALÍČKÁCH JE MŮJ UM - A BUM!

LINDAU

Ještě bych se chtěl zmínit o jedné příhodě s kapelníkem Pigim, který mě před prvními prázdninami zavolaal, jestli bych s ním nejel v létě do Lindau. Byl jsem překvapen, že si na mne vzpomněl. Tak jsem to na měsíc vzal.

Lázeňské městečko Lindau na břehu Bodamského jezera bylo opravdu kouzelné. Pohoda, klid, promenádní koncerty odpoledne a večer. Lázeňský orchestr byl složený převážně z důchodců a jiných hudebníků, kteří měli čas a chuť prožít léto pracovně. Maringotka to věru nebyla a ani se mi po ní nestýskalo. Bydlel jsem v privátu u bývalého číšníka, odsunutého Němce z Karlových Varů. Měl jsem jednu místnost, dosti malou, možná, že Dalibor měl cimru větší, ale ten měsíc se tam dal vydržet.

Co mě nejvíc fascinovalo, byl přístav. Plachetky a jachty každý pátek odrážely od břehů, aby se svým osazenstvem strávily příjemný víkend uprostřed jezera. Vlastně to byl pátek, když se to tenkrát semlelo.

Začalo to odpoledním koncertem. Snad byl vysoký tlak nebo co, ale většina starších hudebníků byla dost nervózní, včetně kapelníka Pigiho. Pozorovat reakce hudebníků od bicích nástrojů je dost zábavné. Bubeník má přece jen víc času a nemusí tak úpěnlivě počítat pauzy. Začal koncert bez nejmenší známky, že by se mělo něco stát. Pro posluchače se vlastně nic nezměnilo. Lázeňští hosté, sedící na lavičkách, mají hudbu za jakousi zvukovou kulisu, která dokresluje nádherný pohled na vrchol-

ky zasněžených Alp. Hrála se nějaká předehra, kde violoncello mělo sólo. Ale panu cellistovi se zasekl smyčec o kobylku a vypadl mu z ruky. Nezačal tudíž hrát, což probudilo okamžitě kapelníka k činu, na který byl vybaven vlastními nástroji, a to houslemi a saxofonem. Tenkrát skočil po saxofonu. Ten se mu ale neozval. Několikrát se pokusil vydat tón, ale marně. Klavírista se neustále vracel k dominantě, od které se kadence měla odvíjet. Pořád nic. Kapelník vyběhl nohou prvního houslistu, aby tu kadenci odehrál místo cellisty. V tom se ozvala rána podražené kobylky na violoncellu, to jak se cellista snažil zvednout smyčec ze země. První houslista se nemohl hned orientovat, kde se nachází a s omluvným výrazem kroutil očima a hledal zastání u kapelníka. V okamžiku, kdy hrálo jen piano, se vzchopil druhý houslista, který se rozhodl, že situaci zachrání. Začal hrát, ale úplně něco jiného. Primarius se mezitím vzpamatoval a začal hrát to, co opravdu mělo zaznít. Přitom ještě stačil loktem bránit ve hře druhému houslistovi, který si ale nechtěl nechat ujít takovou příležitost vyniknout. Do toho zmatku a směti různých tónů spustil kapelníkův saxofon. To vše trvalo jen okamžik, ale řeknu vám, že tohle by nikdo nenatočil ani v grotesce. A to bylo teprve dopoledne.

Na večerní koncert jsme se scházeli půl hodiny před začátkem. Každý se podíval do partů, což to máme na repertoáru. Ani jeden z nás netušil, co takový rumunský tanec udělá, když se hraje každý part v jiné tónině.

Večer jako z partesu, lidí jak máku, všechno nasvědčovalo tomu, že bude velký úspěch. Začalo se pochodem a pak následovaly další populární melodie tak, jak byly srovnány v deskách. Žádná přerava tam nebyla. To byl častý výraz kapelníka, kterým upravoval skoro každou skladbu, která plynula příliš klidně. Byla to taková jeho specialita. Pígi skladby taky uváděl. Ten večer ohlásil rovněž Rumunský tanec, skladatele si nepamatují, ale nějaký –esku to byl určitě. Nasadili jsme tempo, za které by se nemusel stydět ani autor. Esta, esta, paráda, esta, esta, paráda, ozývalo se suverénně z pódia orchestru. Nejdříve to vypadalo, jako že to tak má být, ale po chvíli hraní bylo jasné, že to dobře neskončí. Party byly nejednotné v tónině i repetičích. Nikdo nevěděl, kde se momentálně nachází, ale každý byl přesvědčen že hraje dobře. Chvilí jsem doprovázel a pak mě napadla spásná myšlenka. Sálh jsem do pouzdra s píšťalkami, frkačkami a jinými bicími nástroji pro zvláštní účely. Koncertní skladba, vyhlížející jako vážná, stala se díky mým houkačkám a píšťalkám skladbou veskrze veselou.

Již na začátku tohoto tance jsem si všiml skupiny pěti mužů, kteří bedlivě pozorovali výkony hudebníků. Ti nyní zpozorněli a jejich veselý výraz v obličeji mě uklidnil. Začali křičet bravo, bravo, Spajk Johnes! Když jsme konečně dohráli, spustil se neutuchající potlesk. Pígi povyrosl o pět čísel, hrdý na svoje dílo, a myslím, že v ten moment by se nejraději prohlásil za autora. Asi by to nebyl problémem, protože naopak skutečný autor by v tomto podání svojí skladbu poznal těžko.

Další skladbou byla Straussova předehra k Cikánskému baronovi. Kapelník, opojen úspěchem ohlásil, že nyní zahrajeme Cíge barona (der Ziege=kozel). V publiku to zašumělo a všichni se začali srdečně smát této změně názvu. Pígi patrně nepostřehl překlep a ukázal na part, který držel v ruce. Držel ho však tak nešťastně, že si notami ukazoval do rozkroku, když rozhořčeně dodal: „tady to stojí“. To už diváci ryčeli smíchem. Nejvíce se smály jeptišky.

Po několika minutách jsme koncert dohráli a ten večer jsme byli světoví. Kapelníka to ale stálo dost peněz. Když se vracel do kempu, kde bydlel, byl tak omámen úspěchem večerního koncertu, že zapomněl zabrzdit a zastavil se až o kufr mercedesu.

Měsíc v Lindau se blížil pomalu ke konci a já se těšil na svojí rodinku a pejska, který mě od doby, kdy jsem odejel, očekával, polehávající u mých pantoflí. Inu, láska nezná hranic...

KRÁSKA A ZVÍŘE

Nějakou dobu trvalo, než jsem se zase chytil. Jak jednou člověk vypadne z kola, tak se mu těžko znovu naskakuje. Ale měl jsem kliku. V divadle Jiřího Wolkera bylo volné místo u bicích nástrojů. Dirigent Pospíšil mě angažoval.

Dávala se Kráska a zvíře. Režisér si mě vybral, abych v tom kuse dělal takového předzpěváka. Představení se vydařilo a také se s ním dost jezdilo. A když se jezdí, obvykle se něco přihodí. Tak třeba v Táboře. Byli jsme na scéně tři, ještě kytarista a hráč na zobcovou flétnu.

Byl jsem všeobecně znám jako velký smíšek a nechal jsem se často odbourat, jak se říká v divadle. Tentokrát jsem chtěl odbourat kytaristu i s flétnistou já. Praktikábl, na kterém jsme stáli, nebyl dobře podložen a když jsem se začal na jednom konci natřásat, na tom druhém ti dva přímo létali nahoru a dolů. Nemohli se smát, protože nebylo čemu a i text byl velice pochmurný. Černé klobouky těm dvěma litaly na hlavě a já měl pocit, že to je velice vtipné.

Dobrou noc, má lásko,
pro tvé čarování
nejde na mne spaní
lásko, jakou to máš moc ...

Tak zněl text úvodní písně. Když jsem se chtěl nadýchnout na další frázi, ozvalo se z orchestru: Destin opět v Táboře! To bylo konstatování vibrafonisty Františka Sojky. Tu písničku jsem tenkrát už nedozpíval.

Něco podobného se událo na zájezdě do Kodaně, kde jsme hráli dvě představení pro děti. Tehdy byl naneštěstí na představení i jeho režisér. Když přicházeli nápadníci, ucházející se o krásku, přišel na scénu jako jeden ze ženichů herec Karel Fořt a místo květin držel v ruce atrapu banánu. Vypadalo to spíš jako když jde na malou s již odhaleným údem. Při jeho vstupu orchestr začal hrát úvodní doprovod a poté jsem měl začít zpívat, ale bohužel se ozval jenom zvuk, jako když se někdo dusí. V zákulisí bylo slyšet jen režiséra, který sliboval všechny možné tresty, které herce mohou stihnout za to, že se nevyjádří v okamžiku, když to všichni očekávají. Byl to dobrý člověk. Vynadal nám a šlo se na oběd.

Seděl jsem u jednoho stolu. Objednal jsem si tkalcovský řízek. Kolega Rudla jej obdržel, a mně se přišel vrchní omluvit, že se mění personál, a že když se nebudu zlobit, tak za půl hodinky přijde nová kuchařka a ta mi uvaří. Nebylo kam jít, tak jsme si dali kávu a povídal a povídali. Půl hodinka utekla a do místnosti přišel vrchní s úsměvem na rtech, že už kuchařka je tady a vaří. Při odchodu se ještě otočil a oznámil, že mi to kuchařka přinese sama.

Netrvalo dlouho a ve dveřích kuchyně se skutečně objevila kuchařka a rozhlížela se po lokále, komu že ten řízek patří. Pak zamířila ke stolu, kde jsem hladov očekával tak dlouho svůj pokrm. Smůla. Běhoun, který pokrýval střed lokálu, měl malou chybu. V jednom místě byl pokrčen a chudák kuchařka se špičkou boty dostala pod něj. Neměla šanci to ustát. Řízek mi přískoky přistál u nohy. Kuchařka, celá rudá, zvedla řízek a že mi přinese jiný. Prohlásil jsem, že přes poledne má čistírna zavřeno. Všichni se zasmáli a já ten den měl prázdný žaludek.

S dalším příběhem, který se udál při představení DJW, bych vás rád seznámil, ale musím k tomu něco předeslat. Tenkrát jsem byl na vojenském cvičení na náměstí Republiky u Posádkové hudby, tedy kousek od divadla. Kapelník František Železnák, můj bývalý dirigent z Boru u Tachova, mi vycházel vždy vstříc a na představení mě uvolnil.

To jsme dávali Juraje Jánošíka. Já tam měl roli cikána, houslisty. Když byl Jánošík prozrazen a pod nohy mu byl nasypán hrách, spustil jsem dojemnou píseň Kde jste, moji kamarádi. Po tomto songu měl podle režie přiběhnout Karel Sekera, coby velitel vojáků a zastřelit mě. Namířil na mě pušku a nic, rána nevyšla. Zaseknutý poplašňák nevydal ránu a já tudíž nemohl být skolen výstřelem. To pochopil i Karel a snažil se mě udolat pažbou pušky. Pochopil jsem, že tento výstup se jen tak rychle neskončí a začal jsem prchat. Karel se snažil mě dostihnout, ale byl jsem rychlejší. Samozřejmě to všechno trvalo jen malou chvíli. Velitel mě nakopl do zadku a oznámil obecenstvu, že ta bota byla otrávená. Nezbylo nic jiného, než otravu přijmout. Dopadlo to nakonec nad očekávání dobře. Otráven jsem se vypořádával z jeviště, aby se mohl Jánošík dohrát do konce.

Po návratu z divadla do kasáren jsem se zasmál i já. Na ploše kasárenského dvora byla nějaká sláva a celá posádka včetně muziky stála v jednom šiku. Měl jsem štěstí, že zrovna mluvil velitel. Nebylo to česky ani slovensky, ale přece si z toho projevu každý vzal své. Cituji: Súdruzi, němám ráť, kdeť si dávátě opravovat svoje civilné osobité vozy v pracovnném době. Načapal som již pokolkáté niekoľko súdruhov perpentum mobile. V davu to zašumělo, někteří se začali nahlas smát. Tento šum ukončil velitelův výkřik: ciho! Pak následoval povel k rozchodu. Po skupinkách se vojáci rozcházeli a uvažovali o výroku, jestli to nemělo být něco jiného, například „in flagranti“.

Pokračování příště

Václava Liška absolvent VHŠ v roce 1956 – 1959.

Vzpomínky muzikanta výňatky z knihy Já nic, já muzikant

VOJENSKÁ HUDEBNÍ ŠKOLA **Víta Nejedlého**

Dnes vojenská konzervatoř. Jak jsem se zmínil v předešlé kapitole, opustil jsem strojnickou průmyslovku pro absolutní nezájem pro tento obor. Od vánočních svátků jsem byl doma, užíval si volnosti, nedělal nic. Jen jsem si sám pro potěšení hrál na housle a trubku. Kupodivu mně už do nějaké aktivity nikdo nemusel nutit. Asi jsem dospěl do toho správného věku, kdy to člověka chytne a dělá dobrovolně to, do čeho ho rodiče ještě museli nahánět.

Jednoho krásného dne přišel tatínek z práce, v ruce měl noviny a zeptal se: „nechtěl bys být vojenským muzikantem? Přečti si tento inzerát.“ Stálo tam: Kulturní dům Min vnitra vypisuje konkurs do tříleté vojenské hudební školy, ve stáří 14 – 15 . a 8. února let. Uchazeči musí alespoň částečně ovládat jeden hudební nástroj. Konkurs se koná 7. a 8. února 1956 vždy v 8. hod. ráno v Ústřední hudbě min. vnitra v Praze 2, Voršilská ul. č. 3.

O žádné Ústřední hudbě MV jsem neměl ani tušení, ale neváhal jsem ani vteřinu. Oba rodiče přece jen váhali, znali mojí nezkrotnou povahu a představa, že bych se musel podřídil vojenskému režimu jim vyrážela dech. Ale já už byl neústupný, štěstím bez sebe, že můžu dělat, co mě baví.

Zkoušky jsem zvládl úplně hravě, Na housle jsem zahrál Montiho čardáš a na trubku oblíbené Třešňové květy i s tím známým dlouhým glizzem. Pak přišlo to důležitější. Příjímácké zkoušky přímo ve VHS. Ta tehdy sídlila v Liberci. Učitelství sbor, samý kapitán (jak jsem mohl tušit, že to jednou dotáhnou do takové šarže!). Připadal jsem si jako na koňském trhu Musel jsem na každého vycenit zuby, abych odhalil případné deformace. Samozřejmě přišli na to, že mám vychýlenou dvojku vlevo nahoře. Chtěli zahrát pár stupnic na oba nástroje což jsem bez problémů zvládl. Proto jsem se divil, že poodstoupili a na něčem se tiše radili. Vrátili se a nasadili mi na krk heligón. To je taková roura obtočená kolem těla s trychtýřem podobným starému gramofonu. Zhrozil jsem se, ale zase jsem jim vyhověl se stupnicí. Jako další pokus přišla na řadu baskřídlovka. Ta je přece jen o dost menší. Zase bez problémů. Tato nástroje mají přibližně stejný prstoklad, v muzikantském slangu stejné grify. Strčili mi do ruky klarinet. Při pohledu na tu soustu klapek jsem podlehl panice. Zamečel jsem na něho jako koza. Komise mi oznámila: „Jste přijat na housle a klarinet.“ Na mou chabou obranu proč zrovna klarinet, mi odpověděli, že za to může ta křivá dvojka nahoře, která by dělala problémy s nátiskem na žesťový nástroj. Úplně zkoprnělý jsem se vrátil domů a tam o samotě aby mě nikdo neviděl, jsem oplakal svojí milovanou trubku.

Přišel den D. Naši mi museli koupit dřevěný, černě natřený vojenský kufr s víkem nahoře, železným držadlem řezajícím do ruky a mým jménem na boku. Bylo mi 15 let a šel jsem na vojnu, daleko od domova. Do Liberce. Dělal jsem hrdinu a nenechal se ani vyprovodit na vlak. Kdybych věděl, co mě čeká! Přivítání bylo vskutku impozantní. První cesta vedla k holiči. Za chvíli jsme všichni svítili. Vzali nás dohola. Dnes je to móda, tenkrát to byla potupa. Časy se mění. Když nás asi po týdnu vzali do divadla na operu (dávali Carmen), z galerie se vinula taková záře, že obsluha osvětlení nemusela o přestávce sahat na vypínače.

Na pokoji nás spali 18. Osmnáct! Kromě postelí a skříňek na osobní věci měl každý pod postelí ten dřevěný kufr. V koutě stála obrovská kamna. Tehdy v září jsme netušili, jak nám ta kamna dají v zimě zabrat. Museli jsme si totiž sami topit, vybírat popel a hlavně nosit uhlí za sklepa. Jenže tam žádné uhlí nebylo! Jen samý mour. Přehrabovali jsme se v něm a vybírali kousky, aby se ta obluda rozhořela.

Kasárenském dvoru se odjakživa říká buzerplac. Neznám výstižnější název. Celé odpoledne vlevo v bok, vpravo bok, čelem vzad, až do úplného zblbnutí. K tomu ještě pár koleček okolo dvora a byli jsme úplně vyřízení. Přece jen bylo většině kluků 14 let, já měl díky té roční pauze výhodu, byl jsem o rok starší a to je v tom věku hodně znát. Když nám naložili na záda plnou polní a vyhnali nás na pochodák, jela za námi větrieska (nákladní auto V3S) a sbírala odpadlíky, kteří už nemohli. Tehdy stačilo, aby se shrnula špatně upravená onuce v půllitrácích, naskočily puchýře a byl konec. Pro nezasvěcené: půllitráky byly vysoké boty bez tkaniček a onuce byly kusy hadrů které se zvláštním způsobem omotaly kolem nohy. Při návratu do kasáren, kdy už jsme toho opravdu měli plné zuby nás ještě nutili zpívat budovatelské písně jako např. Přes spáleniště, přes krvavé řeky, nebo opravdu výstižná píseň: Vojna chlapce nehýčká, všude však je doprovází pochodová písnička. Jednou, to už ale bylo ve druhém ročníku, jsme se na povel „zpívat“ vzbouřili. Nevím, jak se to mohlo stát, ale bez jediného slůvka, bez jakékoli domluvy jsme nevydali ani hlásku. Za trest nás nechali stát na buzerplacu i s tou plnou polní na zádech 2 hodiny a zarazili nám vycházky. Byli jsme na sebe pyšní.

KANTOŘI

Protože jsme byli nejen odborná ale i vojenská škola, naši učitelé byli dvojího druhu. Ti odborní – většinou muzikanti z posádkových hudeb, se k nám chovali velmi přátelsky a opravdu nás něco naučili. Byly ale výjimky, jako je to asi všude. Můj učitel na housle Karel Pšeničný byl velmi arogantní, jízlivý, urážel nás výroky jako: „tedy Liško, musím vám říct, že v této třídě lazarů jste nejlepší“. Takže jsem se považoval za lazara. Povzbudivé do dalšího studia... Později se z Pšeničného stal šéfdirigent u Posádkové hudby Praha, byl vynikající hudební aranžér, což mu daleko lépa sedělo, než role učitele.

Naopak, můj učitel na klarinet, to byl takový hodný strejda. Sice se pořád snažil předělávat mi nátisk, protože přejít z trubky na klarinet není žádná legrace, ale myslel to dobře a já to tak chápal. Jmenoval se Matěj Kuneš, bodrý Moravák. Měli jsme ho rádi.

Kapitán Voříšek – učitel hudební nauky a rytmu. Napsal slavné tango na počest své ženy Margit. Byla to krásná žena s příměsí cikánské krve a to tango je dodnes krásné. Zato Jára Voříšek spolehlivě potvrdil Darwinovu teorii o původu člověka. Ale něco nás naučil! Při jedné hodině nám vysvětloval, jak se liší české od slovenských lidových písní. České písničky jsou v durové tónině, zatímco ty slovenské v té smutnější – mollové. Přihlásil jsem se s tím, že znám jednu českou mollovou. Spustil jsem: „Koulelo se, koulelo, červené jablíčko, zdalipak tě dostanu, má drahá Ančičko“. Učitel byl pře-

kvapený, jen prohlásil, že to asi není typická česká, ale že zná i jiný text: „Koulelo se jablíčko, koulelo se z vršku, narazilo na patník, rozbilo si dršku“. Měl jsem u něho další jedničku a u nás ostatních vzrostla další sympatie k němu.

Zato naši kantoři – vojáci, s těmi už to taková selanka nebyla. Velitel Adler byl vysloužilý frontový voják a choval se k nám, jako bychom byli ve válečném tažení. Byl to napůl Maďar, napůl Slovák a češtině dával pěkně zabrat. Přišel k nám na kontrolu pořádku na pokojích, všechny naše věci nám ze skříněk vyhazoval na zem a křičel: „co tu tuná ty boty? Jedna pára sem, druh pára tam!“ Hodinu jsme hledali, které ponožky, boty patří k nám.

To by se dalo ještě vydržet, ale staršina Siebrt, to byl expert na buzeraci. Nechal si nás jako každý den nastoupit na chodbu, ve vysokých naleštěných botách a rajtkách, nemluvil, jen se díval na ty naše boty, které nemohly být tak naleštěné jako jeho, protože ty naše půllitráky jsme museli mazat vojenskou vazelínou. Když si někoho vybral, musel ty svoje boty tak dlouho leštit, až je zbavil té vazelíny a mohl je natřít krémem.

Moji rodiče mi občas poslali v doporučeném dopisu nějakou tu korunu na přilepšení. Stalo se, že jsem v dopisu žádné peníze nenašel. V bohaté korespondenci jsme s rodiči zjistili, že ta padesátikoruna z dopisu zmizela. Tatínek okamžitě urgoval u vedení školy a zjistilo se, že nějaký staršina, který měl na starosti došlou poštu si jaksi tu bankovku vypůjčil. Dostal jsem jí zpět, ale jak dopadl ten chudák, který potřeboval okrást žáčka jsem se nedozvěděl.

Na vojně taky existují vycházky. Jinak styk s veřejností je vyloučený. Abychom se mohli podívat na krásy Liberce, měli jsme šanci jen každou sobotu, kdy jsme pochodovali za zpěvu „samá králoóóvna, samá králoóóvna ceduličku psáááala, ceduličku psáááala“ k hygienické očiště. V kasárnách tekla jen studená voda v plechových korytech. A vycházky? Ve středu do 18ti hod. v sobotu do 19ti hod., to se ani nedalo jít do kina, protože bychom nestihli vrátit se včas do kasáren. Navíc – kdo měl nějakou špatnou známku z předmětu, nebo udělal nějaký přestupek proti vojenské kázni – nedostal vycházku vůbec. Tak se stávalo, že se mnozí z nás nedostali na vycházku třeba měsíc i déle.

Stěžoval jsem si rodičům, že vlastně nemáme vůbec žádné osobní volno. Tatínek se nezdál, byl to takový tichý, neprůbojný člověk, ale za svého syna a vlastně za nás všechny šel bojovat. Znal jednoho vysoce postaveného vojenského důstojníka, vylíčil mu problémy nejen moje, ale celého režimu ve škole a stal se zážrak. Přišla kontrola. Hlavou té komise byl inspektor vojenský hudeb, jeden z nejvýraznějších, nejkvalitnějších muzikantů, aranžér a skladatel Jan Fadrhons. Když přišla komise do naší třídy, zeptal se, kdo je žák Liška. Přihlásil jsem se a on se ptal, co se nám líbí a naopak. Našel jsem v sobě odvalu, asi jsem cítil tu tatínkovu podporu a vylíčil všechno, co nás trápí.

Po krátké době se ve škole změnila řada věcí k našemu dobru. Včetně prodloužení těch našich vycházek. Hlavně v sobotu už jsme mohli jít aspoň do kina a nebát se, že přijdeme pozdě a budeme mít zase měsíc „zaracha“.

Zapomněl jsem připomenout, že tyto změny nastaly, kdy jsme už byli ve druhém ročníku.

Příště pokračování

Hráli jsme pod Kubelíkem

Dne 30.4.1947 pořádala Česká filharmonie pod taktovkou Rafeľa Kubelíka koncert v hale strojírenského závodu Tatra Smíchov. Na programu byla též skladba P.I.Čajkovského 1812. Spoluúčinkoval Velký dechový orchestr žáků druhého ročníku VHS, který řídil velitel škpt. Jindřich Praveček. Mistr na rubu notového partu, ze kterého jsem hrál, napsal úryvek z hrané skladby a připojil vlastnoruční podpis s datem pořádaného koncertu - viz příloha.

Zavzpomínal Oldřich Balík

Kolega Průžek vznesl dotaz na VLRZ ohledně federálních vojáků:

Pane Vyšata. Vloni jsem byl na setkání bývalých příslušníků PH Banská Bystrica, nejen jako předseda rady klubu abs. VHS, ale také proto, že jsem tam v letech 1960-63 sloužil. Letos jsem byl znovu pozván, ale v tu dobu jsem se ženou dlel na rekreaci ve VZ Bedřichov. Psal mi jeden starší kolega Slovák, se kterým jsem v B.B. sloužil, jak je to s rekreacemi pro bývalé příslušníky federální armády, kteří žijí na Slovensku v dnešní době. Na to mu nemohu odpovědět. Případnou Vaší odpověď bych rád uveřejnil v našem Zpravodaji, který vydáme koncem srpna.

Přišla odpověď:

Dobrý den pane Průžku,
můj kolega, pan Ing. Miroslav Vyšata, který je právě na dovolené, mě požádal, abych odpověděl na Váš dotaz.

Předpokládám, že se týká možnosti rekreace v zařízeních VLRZ pro osobu, která byla příslušníkem ČSLA resp. Armády ČSFR a má v současnosti občanství Slovenské republiky.

Za předpokladu, že tato osoba z pohledu Ministerstva obrany SR patří do okruhu tzv. "oprávněných osob" (nejčastěji se jedná o pobíratele starobního důchodu jež vyplácí MO SR cestou VÚSZ Bratislava), pak má dvě možnosti:

a) může se zúčastnit výměnné zahraniční rekreace, kterou pořádáme právě ve spolupráci s VÚSZ Bratislava a a.s. Horezza (Hotelová, rekreační a zdravotnická zařízení, a.s. Piešťany). Princip těchto rekreací asi znáte, jedná se o výměnný pobyt přesně stanoveného počtu osob v daných termínech. V letošním roce se tyto rekreace už uskutečnily (resp. právě probíhají) a to v měsíci červenci ve VLL Karlovy Vary - hotelu Bellevue, ve VZ Měřín a ve VZ Dyje - hotelu Vranov. Jedná se o týdenní pobyty s plnou penzí (včetně nápojů) a s programem. Účast na této formě rekreace se zajišťuje (objednává) u VÚSZ Bratislava.

b) na základě bilaterálních jednání provedených s VÚSZ Bratislava poskytujeme v našich vojenských zotavovných (Bedřichov, Dyje, Měřín, Ovčárna, hotel Bellevue v K. Varech, a hotel Albatros ve VLL Jeseník) pro oprávněné osoby - občany SR slevu ve výši 10 % z cen ubytování se snídaní. Pobyt musí být rovněž objednán cestou VÚSZ Bratislava.

Ve všech ostatních případech je pobyt možný, ale za pultové (tvz. komerční) ceny.

S přáním hezkého dne,
Ing. Jaroslav Španko
Vedoucí oddělení služeb pro Armádu ČR
VLRZ Praha

Dostal jsem ke zveřejnění seznam příspěvků, které publikoval p.Boh. Pešek v našich Zpravodajích pro ty, kteří by se k nim rádi vrátili nebo je doposud neměli možnost číst. Jde o jedinečné dokumenty, které se jinde neseženou. Příslušné staré Zpravodaje jsou v našem archivu a na našem webu.

- č.44 1992 Hodík -Vznik Vojenské hudební školy
- č.45 1992 Pešek -Hodík Okénko do historie od r.1914
- č.56 1996 Julius Fučík
- č.64 1999 Alois Mach, Okénko do historie od r. 1918-1920
Před 60lety 1938-1939
- č.65 1999 Josef Biskup, Okénko do historie 1939, založení vl.vojska
- č.66 1999 Rudolf Nováček
- č.67 2000 Okénko do historie – pokr.vl.vojska a hudby v Itálii
- č.68 2000 Hudby vl.vojska 39-45 dokončení
- č.69 2000 Boris Masopust – Melichar Boček
- č.70 2001 Adolf Scherbaum
- č.71 2001 Jan Václav Stich /G.Puntš
- č.72 2001 Z počátků Vojenské hudební školy
- č.73 2002 Petr Teplý, Stará Blažková, Pochodové dědictví – George Foelle překlad z angličtiny.
J.Homan
- č.74 2002 Co se stalo před 130 a 11 lety, K.Honsa, V.Mádlo, V.Riepl

- č.75 2002 Václav Tyr
 č.76 2003 Naše vojenská hudba v SSSR 1942
 č.77 2003 Naše vojenská hudba v SSSR 1943-44
 č.78 2003 Karel Šebor, Bohumil Vejvoda, Voj.hudba v SSSR 1944-45
 č.79 2004 Damián Prášek, Angličan - fanoušek české dechovky John Bladon
 č.80 2004 Hudebník CK pěšího pluku 49 Julius Fučík
 Rudolf Piskáček, Václav Kubíček 1907-1974
 č-81 2004 Emil Kaplánek 1892-1954, Vilém Tauský
 č.82 2005 Jan Petr Uhlíř
 č.83 2005 Václav Voskovec 1964-1945
 č.84 2005 Jaroslav Labský, Vědecká konference o voj. hudbách
 Hudba v ruských legiích
 č.85 2006 Hudba v ruských legiích –pokračování
 č.86 2006 František Fridrich, Hudba v ruských legiích –pokračování
 č.87 2006 Nad Španělskem je nebe bez mračen
 Nezvyklá přehlídka 1941 v Moskvě
 Hudba v ruských legiích 4.část
 č.88 2007 Karel Eška 1897-2007, Josef Potužník 1882-1947
 č.89 2007 Josef Horák 1874-1960, Kam s ní ? – VHŠ
 Robert Šálek 1907-1975
 Na krásném modrém Dunaji –J.Strauss
 č.90 2007 Mužně vpřed -Josef Hančl, Bohuslav Rychtařík 1909-1977
 Matěj Příkryl 1945-1997
 č.91 2008 Prokop Obertor 1872-1958, Karel Pitra, Josef Dobeš – alias Venca kilo
 č.92 2008 Karel Pšeničný 1918-2008
 č.93 2008 Rudolf Obruča, Josef Malý, Karel Šindelář
 č.94 2008 Josef Klička 1889-1978
 č.95 2009 Bosňáci přicházejí, Frýdlantský pochod píseckého pluku
 č.96 2009 Jindřich Praveček, Boris Masopust, Jan Gottwald
 č.97 2010 Můj tatínek Jan Fadrhons, Jindřich Břejšek, Jan Pešta
 č.98 2010 Hudba pražské posádky 1945-1963, Jiří Krupička, M.Slepička
 č.99 2010 Vojenské hudby v r.1945. G.Mahler

Opustili naše řady, čest jejich památce:

Černý Václav	11.10.1936	+ 10.7.2017	81
Matoušek Václav	1.12.1948	+ 23.5.2017	69

KONTAKTY:

Předseda:

Miroslav Průžek, Babákova 2153/8, 148 00 Praha 4 - Chodov
 mobil: 724 146 800
 mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

Ekonom a redakce Zpravodaje:

Ing.Jiří Jirsa, Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10
 mobil: 777666096
 mail: jjirsa@seznam.cz

Jednatel:

Pavel Tion
 Mobil: 606 944 906
 Mail: paveltion@seznam.cz

web stránka KAVK:

http://www.kavk.cz
 facebook: <https://www.facebook.com/KAVK.CZ>
 mail klubu: predseda@kavk.cz

Účty u FIO banky:

číslo BÚ: 2800198771/2010

-běžný (B)

IBAN: CZ4520100000002800198771

číslo FK: 2400198772/2010

-spořicí (S)

IBAN: CZ3620100000002400198772

ZPRAVODAJ č.120 vydala rada klubu – 31.srpen 2017.